

ERDÉSZETI LAPOK

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET FOLYÓIRATA

CXLIV. évfolyam • 2009. március

ALAPÍTVÁ

1862-BEN

Pro Urbe Díj erdésznek

Sok mindent lehet mondani a Salgótarjánra. Azt viszont senki sem állíthatja, hogy a város természeti környezete nem a legszépbbek közül való Magyarországon! A Karancs és a Medves hegyei, völgyei, erdei persze nemcsak a szemet-lelket gyönyörködtetik, hanem a jelentős gazdasági tényezők körébe is tartoznak. A vidék erdeit, két vadászterületét, tisztásait, egyes turisztikai létesítményeit az Ipoly Erdő Zrt. Salgótarjáni Erdészete kezeli, *Lévárdi György* (a képen jobbról) irányításával. Az erdészetvezető nemrég Salgótarján Pro Urbe Díját kapta a közjóléti munka elismeréséül.

Munkáját elődei nyomán folytatta, hiszen a Salgótarjánhoz tartozó eresztvényi tanösvény a Pilisi Parkerdő után a második hazai közjóléti nagy beruházás volt.

Ami az utóbbi éveket illeti, a Karancs-kilátó felújítása 2002-ben történt meg, 2005-ben készült el az eresztvényi játszótér, amivel együtt adták át a szilváskői tanösvényt is. A salgóbányai Erdészházat 2006 szeptemberében nyitották meg. 2007-ben a Karancson, a Kápolna-hegyen szentelt fel *dr. Beer Miklós* váci megyéspüspök egy, az erdészet által adományozott haranglábat. Ugyanekkor felújították a régi esőbeállót és információs táblák is kerültek a kápolnához vezető út mellé. 2008-ban a somoskői vadspark átadása jelentette a legfontosabb közjóléti célú beruházást, illetve az elmúlt év szeptemberére tisztították ki a salgótarjáni Kálvária stációit is a bozótból. Az erdészet munkájának egyfajta elismerése az is, hogy a Képzőművészeti Lektorátus az Erdészház kertjét találta a legméltóbbnak *Zenthe Ferenc* színművész legelső szobrának elhelyezésére.

Faragó Zoltán

Könyvhónapi zárás

Példamutatóan puritán körülmények között zárta a Mezőgazdasági Könyvhónapot az agrárkiadók szervező bizottsága az FVM Kabinet és Sajtóiroda közreműködésével.

Sirman Ferenc FVM szakállamtitkár adta át a minisztérium elismerő okleveleit. Többek között az Év Szakújságírója címet a Duna Televízió Gazdakör című műsor kollektívája kapta. És ahogy számomra lelkesítően hatott az ünnepséget követő hagyományos vendéglátás egyszerűsége a néhány pogácsával és ásványvízzel, oly értetlenül vették tudomásul a jelenlévők, hogy a kitüntetett Gazdakör című műsor pénzhiány (szó szerint úgy hangzott el, hogy gépkocsi-kilométer- és kamerahiány) miatt ezentúl heti egyszer kerül képernyőre. Ha valóban ott áll ez az ország, hogy egy ilyen fontos műsorra nincs pénz, akkor bizony kedves kollégák, valóban minden rosszra felkészülhetünk. Különösebb demagógia nélkül ki kell jelenteni, hogy szégyen mindez egy magát agrárországnak aposztrofáló költségvetésétől.

Pápai Gábor

Szobrot Moór Arthurnak

Dr. Oroszi Sándor kezdeményezésével, az OEE közreműködésével támogató közösséget szervezünk és javasoljuk: készíttessük el *Dr. Moór Arthur* professzor mellszobrát és állítsuk fel a soproni Botanikus Kertben! Az erre vonatkozó engedélyt – külső előterjesztésre – a Kari Tanács egyetértésével az Egyetemi Szenátus adhatja meg. Az előterjesztéshez egyetértő, támogató nyilatkozatokat gyűjtünk.

A nyilatkozatot egyszerű e-mailben, „Csatlakozom a Moór Arthur botanikus kerti szobrának felállítását kezdeményező javaslatához.” szöveggel, a feladó nevének feltüntetésével, az oee@mtesz.hu címre kérjük elküldeni, 2009. május 30-ig.

A szobrot 2010-ben, Professzorunk halálának 25. évfordulóján tervezzük felavatni.

Haraszi Gyula

A harmadik oldal

Kitekintek az ablakon, a márciusi reggelbe, és bizony maradék jókedvem is odalesz. Kint szél fúj, esik amolyan se hó, se eső formájában, mintha a közelgő tavasz sem tudná, hogy mit akar. A régi márciusokra gondolok, amikor rövidnadrágban robangáltunk vagy kerestük az erdőszélen az avar alól előbújó bővirágot édesanyánk legnagyobb örömeire – no meg a magunkéra is, hiszen ilyenkor duplán jutott az ebéd utáni nyálánságból. Örültünk a tavasznak, örültünk – tudat alatt – a megújulásnak, pedig hát gyerekfejjel magunk voltunk a megújulás. Most meg kint ez a megbatározhatatlan évszak, se tél, se tavasz és a velejáró rosszkedv. Pedig írni kéne valami megnyugtatót, biztatót, muniációt adni a csüggedőknek, mert hiszen egyre gyakrabban szól a panaszos telefon, olykor csak kérdezve, máskor meg ingerült verdikkel minősítve a kialakult, és a szakmánkra is kibató gazdasági és belpolitikai állapotot. Nyugtatom, csitítanom a morgolódotkat, aztán azon veszem észre magam, hogy ott állok a kórus bátsó sorában, és magam is velük dörmögök. Pedig – helyzetemmel fogva – nem látatok bele a valóságos mozgatórugókba, nem ismerem a rugókat mozgatók szándékát, mert többnyire a jó hírek jutnak el a szerkesztőségbe, mint a tanósvény-, erdeiiskola-, kopjafa-, emlékfáavatások, közmunkaprogram.

Nem is olyan régen azt álmodtam, hogy a sikárosi erdészházban Erzsi néni kelteget az előző nap fáradtságától kissé mélyebbre zuhanó álmomból. Az erdészház udvarán már gyülekezett Csuport Sándor, Csada Ferenc és a többi „kertfaros” kerületvezető, mert annak idején – munkájuk okán – valóban kerületvezető erdészek voltak. Rövid eligazítást kapott a kompánia az aznapi teendőkről, mely a kopanyicai terület alapos bejárásán kívül a tavaszi iskolai ünnepség vadbűségi kielégítendő vadászat is volt, „ha akad valami”, mosolygott a bajsza alatt Sándor bácsi. Álmomban jött elő, pedig nem álom volt, hanem valóság az az ötven évvel ezelőtti nyugodt szakmai élet, amikor még nem borzolta az idegeket feszített tervteljesítés, az erdőben garázdálkodó fatolvajok hada, a társadalom olykor izgága bírálata, az örökös védekezés kényszere, az ökológia és az ökonómia.

Felbredve aztán rám zúban a valóság: a mai helyzet. Sokszor elgondolkozom, hogy miért kell ezt a több száz éves szakmát örökösön megújítani, átszervezni, s mindezt az igazi kapitalizmus csapdái között működtetni. Úgy tűnik, reményeink, hogy mihamarabb erdőörvény lesz, a borongós tavasz kódébe vesznek. Ám, ha belegendolunk, hogy olyan karakteres tömböket kell összegyűrti, vagy elfogadható kobéziót adni számukra, mint az állami erdő, a magánerdő, a természetvédelem és a vadászat, bizony „ez a mi munkánk, és nem is kevés”.

Pápai Gábor

Tartalom

A „Zöld könyvek” megújítása	66
Urbán Pál: „Az erdőművelés irányai, problémái a XXI. sz. elején”	67
Vándorgyűlésre hangolva	69
Királylátogatás az OEE székházában	72
<i>Krajcsák Zoltán:</i> Dunántúli tölgyek gesztesedési folyamatai	73

Hirka Anikó–Csóka György:
Hazai erdőkárok – 2008

76

Dr. Bartha Dénes:
A mézgas éger

79

Keresztelő a Szalajka-völgyben	82
<i>Keresztes György:</i> Budapesti HM-csoport Lovasberényben	83
<i>Németh János:</i> Lendületben az „Őrállók az Alpokalján”	84

Levél a földművelésügyi miniszterhez

85

Veszélybe kerülnek Magyarország erdői?	88
<i>Grátzer Miklós:</i> Elődeink nyomában	89
Egyesületi hírek	91
Évnyitó HCs-gyűlés Szombathelyen	96

Szakosztályülések Esztergomban és Pusztavámon

97

ERDÉSZETI LAPOK • Az Országos Erdészeti Egyesület folyóirata CXLIV. évfolyam 3. szám (március)

FŐSZERKESZTŐ: **PÁPAI GÁBOR** • A SZERKESZTŐBIZOTTSÁG ELNÖKE: **HARASZTI GYULA**

A SZERKESZTŐBIZOTTSÁG: Bartha Dénes, Detrich Miklós, Lengyel László, Puskás Lajos, Sárvári János.

SZERKESZTŐSÉG: 1027 Budapest, Fő u. 68. Telefon: 201 62 93, fax: 201 77 37 • Mobil: 06 30 97 15 255 • e-mail: erdlap@mtesz.hu • www.erdeszetilapok.hu

KIADÓ: Országos Erdészeti Egyesület, 1027 Budapest, Fő u. 68. • FELELŐS KIADÓ: **DR. PETHŐ JÓZSEF elnök**

Nyomdai munkák: INNOVA-PRINT, Budapest • Felelős vezető: ifj. Komornik Ferenc

A kézirat lezárva: 2009. március 10.

ISSN 1215-0398

Terjeszti az Országos Erdészeti Egyesület. Felvilágosítást a lappal kapcsolatban az Egyesület ad. Megjelenik havonta.

A beküldött kéziratokat, fényképeket nyilvántartásba vesszük. A cikkek, írások nem feltétlenül azonosok a szerkesztő véleményével, azok tartalmáért mindenkor a szerző felel. Honoráriumot megegyezéssel csak felkért írásokért, illetve grafikai munkákért fizetünk.

A címlapon: „Olvad a hó, tavasz akar lenni”. Fotó: Lengyel László Zoltán